

The background of the book cover is a romantic Parisian scene. It features a stone bridge with ornate balustrades spanning a river. In the background, a large building with a prominent dome and spires is visible, likely a Parisian landmark. The scene is bathed in a warm, golden light, suggesting a sunset or sunrise, with the sun's reflection shimmering on the water's surface.

TAMARA
McKINLEY

Most lásky v Paříži

TAMARA
McKINLEY

Most lásky v Paříži

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Tamara McKinley: Echoes from Afar,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Quercus Publishing Ltd.,
An Hachette UK company, London 2015,
preložila Nina Mikušová.

Tento príbeh je fiktívny. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © 2015 by Tamara McKinley
All rights reserved
Translation © Nina Mikušová 2016
Cover Design © Peter Brunovský 2016
Cover Photo © Shutterstock.com/s4svisuals
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2016

ISBN 978-80-220-1952-1

PROLÓG

Paríž 1956

Napriek toľkým uplynulým rokom dúfal, že ju tam akýmsi zázrakom znovu uvidí, a tak keď sa napokon objavila, uvažoval, či ju nejako nepričarovala jeho silná túžba.

Zalapal po dychu a zrýchlil sa mu tep, v invalidnom vozíku za oknom balkóna na treťom poschodí sa naklonil dopredu. Celkom zabudol na pohár s vínom a cigaretu. Nemohol uveriť, že je to skutočne ona. Ubehli dve desaťročia a oči mu už neslúžili ako kedysi. Azda ho klame zrak? Možno má halucinácie. Zdalo sa mu, akoby v tej chvíli, keď zastala na Pont Neuf a zahľadela sa ponad prudký tok Seiny na vzdialenú Eiffelovu vežu a parížske strechy, všetky tie roky zmizli a ona sa k nemu vrátila.

Naklonil sa ešte väčšmi dopredu, presvedčený, že v prítomí izby ho nezbadá, a stále neveril vlastným očiam. Vlasý mala dlhšie, ako si pamätal, padali jej na úzke plecia v záplave hodvábných vlín, v jej štíhlej, krehkej postave sa tajila nespútaná energia a rozhodnosť ako vždy. Dokonca aj keď pokojne stála a vzdorovito dvíhala bradu, čo si tak dobre pamätal. Na sebe mala úzke nohavice a sveter, cez lakeť prehodený plášť, pri nohách jej stáli dva kufre a pod pazuchou stískala mapu na výkresy.

„Belle?“ vydýchol užasnuto. „Si to naozaj ty?“

Akoby ho počula, odvrátila sa od rieky a pohľadom zabľúdila k vydláždenému Nábřežiu garbiarov za mostom a vysokým sivým domom, ktorých balkóny a okná hľadeli na Seinú.

Opäť zalapal po dychu, keď jej tvár zalialo svetlo neďalekej pouličnej lampy, jej oči akoby sa na chvíľu stretli s jeho. Keď napokon odvrátila pohľad, až ho pichlo od sklamania. To nie je Belle, to nemôže byť Belle. Ubehlo už priveľa rokov a táto dievčina vyzerala mladšie ako Belle v ten osudný deň, keď sa stretli na moste. A predsa čosi v nej vyvolávalo ozveny minulosti...

„Ste v poriadku, majstre?“

V miestnosti sa zažalo svetlo. Strhol sa a náhle oslepený prižmúril oči. „Zhasni a pod sem,“ prikázal mladíkovi a opäť sa obrátil k oknu. „Vidiš tamto dievča? Choď zistiť, kto to je a odkiaľ pochádza. Rýchlo, kým nezmizne.“

Mladík sa naňho spýtavo zahľadel a ironicky sa uškrnul. „Nie je pre vás trochu primladá, majstre?“ zatiahol.

Muž vo vozíku sa naňho netrepežlivo oboril. „Rob, čo ti kážem, Max,“ zachripel. „Potom ti to vysvetlím.“

Keď Max odišiel, muž sa znovu obrátil k oknu. Dievčina teraz hľadela dohora, očami pátravo prechádzala po balkónoch so železným zábradlím, možno ju upútal náhly záblesk svetla, čo po chvíli zhaslo. Zdalo sa mu, akoby sa jej pohľad na sekundu na ňom pristavil, priam cítil jej úzkosť, no vzápätí sa to stratilo a ona náhlivo odvrátila zrak.

Dotkol sa sklenej tabule, akoby ju takto mohol zadržať, no prv než Max stihol zísť na ulicu, dievča zdvihlo kufre, zvrťalo sa a okamžite splynulo s davom úradníkov náhliacich sa z práce a korzujúcich turistov.

S pocitom premárnenej šance sa zvalil späť do vozíka, zabolelo ho pri srdci. Zatvoril oči a pokúsil sa upokojiť, no v duchu stále videl mladú, životom kypiacu Belle, ako kedysi dávno stojí na Pont Neuf, a zľakol sa, že tie spomienky a hlboká ľútosť nad tým, čo ich rozdelilo, ho celkom pripravia o rozum.

Londýn 1936

Annabelle Blaková naboso precupkala po chladnom lino-leu k oknu, rozťahla tenké závesy a zistila, že leje ako z kanvy. Pohľad na prúdy vody, čo sa valili z odkvapových rúr na dlaž-bu chodníka, vytvárali špinavé mláky a vzápätí vírili v upcha-tých kanáloch, akoby znásoboval bezútešnosť jej situácie. Pred dvoma týždňami ju nespravodlivo prepustili z nemocnice, kde pracovala ako zdravotná sestra, a horko-ťažko jej poslali nevelmi pochvalné odporúčanie. Znamenalo to, že hľadanie nového miesta nebude jednoduché – a peniaze sa jej rých-lo mýľali.

Annabelle mala dvadsaťtri rokov a za sebou dlhé roky štú-dia, ale aj ťažkú prácu v nemocnici. Na rodinu sa o pomoc obrátiť nemohla, pretože otec ju vyhodil z domu a matka, ne-schopná odporu, sa priveľmi bála zostať s ňou v kontakte; na-šla si bývanie v ošarpanom penzióne v chudobnejšej štvrti Londýna, no s ostatnými podnájomníkmi sa veľmi nestýkala. Pocit izolácie prehlbovala skutočnosť, že jej najlepšia priateľ-ka Caroline Howdenová odišla do Španielska zachváteného občianskou vojnou, aby tam ošetrovala ranených. Aj Anna-bellin priateľ George Ashton, na ktorého sa vždy mohla spo-lahnúť, sa vyparil, len čo odmietla jeho ponuku na sobáš.

Odstúpila od okna izby, ktorá jej slúžila ako obývačka a spálňa v jednom, a zaborila si prsty do rozkuštených vla-sov. Pokúšala sa brať veci z pozitívnej stránky. Aspoň už ve-dela, na čom je – akokoľvek to bolo nepríjemné; George bol dosť inteligentný, aby nakoniec pochopil, prečo ho musela odmietnuť. A dnes, hoci počasie nijako nelákalo ísť von, sa mala stretnúť na káve so svojou matkou Camille. Stretávali sa len veľmi zriedkavo, lebo to museli pred jej otcom tajiť. Annabelle si povedala, že sa pokúsi predstierať pokoj, bu-

de sa tváriť, že je všetko v najlepšom poriadku, a sústredí sa na preklenutie priepasti, ktorá sa medzi ňou a jej matkou posledných päť rokov rozširovala.

Bolo jej ľúto, že si s matkou nikdy neboli blízke. Vedela, že ju Camille ľúbi, ale nedávala to veľmi najavo, city starostlivo ukrývala pod chladnú masku. Keď Annabelle vyrastala vo veľkom pochmúrnom dome vo Fulhame, mala iba málo príležitostí matku naozaj spoznať – ešte menej otca, hoci sa to ukázalo ako požehnanie, pretože sa priam desila tvrdého pohľadu jeho sivých očí a železných pravidiel.

Útle detstvo strávila s celým radom pestúnok v detskej izbe na poschodí, matku vídávala iba nakrátko, keď jej prišla zaželať dobrú noc. Ani vtedy ju neobjala ani nepobožkala, iba roztržito potľapkala po hlave či pleci. Camille nikdy nevyhľadávala dotyky, správala sa rezervovane; keď Annabelle dospela, pochopila, že celá Camillina existencia sa krúti okolo Edwina – hoci bolo celkom jasné, že aj jej naháňa strach.

Annabelle sa strhla zo zamyslenia, pozrela na hodinky a rýchlo vklzla do svojej najlepšej tvídovej sukne a vlneného pulóvra. Keďže jej peniaze stačili sotva na jedlo, nieto na nové oblečenie, musela sa uspokojiť so zaštopkanými pančuchami, gabardénovým plášťom do dažďa a čiernymi topánkami, ktoré už zažili aj lepšie časy.

Rezignovane si pretrela pery rúžom, na mihalnice si naniesla maskaru a ako-tak si upravila plavé kučery. Pri pohľade do zrkadla posiateho mušincami si všimla, že po prebdených nociach má pod fialkovými očami kruhy a jej kedysi smotaná pleť nadobudla mdlý odtieň. Narýchlo si tvár poprášila púdom, na hlavu si nasadila starý plstený klobúk, okolo krku uviazala šatku a schmatla dáždňik. Muselo to stačiť, aj keď Camille určite zhrozene zalomí rukami, lebo pre ňu bol vzhľad veľmi dôležitý.

Rozhodla sa ísť na bicykli, aby tam bola skôr. Kabelku

a dáždňik položila do košíka na bicykli a zišla s ním dolu schodmi. Len čo sa za ňou zabuchli predné dvere, roztvorila dáždňik a pokúšala sa jednou rukou viesť bicykel po hrboľatých dlažobných kockách a zároveň krútiť pedálmi cez špinavé mláky.

Ako sa blížila k bistru, kde sa mala stretnúť s matkou, uvedomovala si, že určite vyzerá príšerne. Dáždňik jej vyvrátil vietor, plášť mala premočený a pančuchy offkané blatom. Dáždňik radšej zložila a dala do košíka, rozstrapatené mokré vlasy si zastrčila za uši a pokračovala v ceste.

Bistro Medený čajník sa nachádzalo v úzkej uličke vydláždenej mačacími hlavami a v takej mestskej štvrti, kam jej otec nikdy nechodil. Zo studeného lejaku vošla do teplej, útulnej kaviarne, stoly s bielymi obrusmi a kvetinkovým porcelánom pôsobili veselým dojmom. Nad rannou kávou tu sedela trojica žien, no boli celkom pohrúžené do klebetenia, a tak si ju ani nevšimli.

Camille sa ešte neukázala a Annabelle sa obávala, či si to pre počasie nerozmyslela. V peňaženke mala iba šesť pencí a veľmi pochybovala, že by to v takomto honosnom podniku stačilo čo len na kávu. „Nieкого čakám,“ oznámila servírke rázne. „Prišla som o niečo skôr, nemohla by som sa na toalete trochu upraviť?“

Servírka ju nasmerovala do malej miestnosti, vymaľovanej svetloružovou a bielou farbou. Tiekla tam horúca voda, k dispozícii bolo mydlo aj uterák. Annabelle sa zmŕštila, keď sa uvidela v zrkadle. Spod pokrivaného plsteného klobúka jej ovisali schlpené mokré vlasy, maskara a rúž sa jej rozmazali a šatka i plášť boli také premočené, že by sa dali žmýkať.

Vreckovkou si poutierala šmuhy od líčidiel, uterákom si vyšúchala vlasy a offkané pančuchy. Veľmi to nepomohlo, a tak si ešte prešla hrebeňom po strapatých vlasoch v nádeji, že to bude stačiť.

Kým z pláštá striasala vodu a mokrú šatku pchala do vrec-ka, modlila sa, aby Camille prišla. Bolo by príšerne trápne požiadať personál iba o pohár minerálky, najmä keď použila toaletu. Pozbierala si veci a vrátila sa do bistra.

„*Mon dieu*,“ zhĺkla Camille, ktorá sa práve vyslobodzova-la z norkového kožucha. „*Tu fais peur à voir! Qu'est-ce qui est arrivée?*“

Tak ako na ich predošlom stretnutí Camille sa očividne rozhodla konverzovať po francúzsky, aby ostatní zákazní-ci nenačúvali. „Viem, že je na mňa príšerný pohľad,“ uzna-la Annabelle tým istým jazykom – odmalička ho plynulo ovládala. „No takto to dopadne, keď človek sadne na bicykel v daždi.“ Usmiala sa na matku, ktorá v čiernom klobúčiku so závojom, tmavosivom dvojdielnom kostýme a kožených la-kovaných topánkach na vysokých podpätkoch pôsobila vy-rovnane. „Vidím, že ty si vôbec nezmokla.“

Camille našpúlila pery, a skôr než si sadla, prehodila si ko-žuch cez plecia. „V daždi londýnske taxíky padnú veľmi vhod. Aj ty si mala namiesto bicyklovania jeden zastaviť.“

Annabelle si šokovane uvedomila, že matka vôbec nemá predstavu, v akých pomeroch jej dcéra žije, ani v akej vážnej situácii sa nachádza. No keďže Camille nikdy neokúsila chu-dobu na vlastnej koži, netušila, že väčšina ľudí, nehovoriac o nezamestnanej zdravotnej sestre, si taxík nemôže dovoliť.

Annabelle odložila plášť aj klobúk a prisadla si k matke. „Zobrala by som si taxík, keby som na to mala,“ povedala mierne. „Najmä v takomto počasí.“

Camille sa na ňu pokojne zahľadela, no vzápätí ich vyruši-la servírka. Keď si objednala, obrátila sa späť k dcére. „Zvyčaj-ne si zákusok nedávam,“ zamrmľala a skúmavo sa jej prizrela. „No tuším ti dobre padne nejaká malá maškrtka na povzbu-denie. Zdá sa, že si schudla, a tie tvoje topánky – priam hrô-za.“

Annabelle to nemusela pripomínať, no bola pevne roz-

hodnutá udržať odľahčenú a príjemnú konverzáciu. „Zákusok ma naozaj skvele povzbudí, vďaka, mami.“

Camille sa na chvíľu odmlčala, zamyslene ju pozorovala spoza závoja na čiernom klobúčiku. „Carolinina matka mi povedala, čo sa stalo, až potom som od teba dostala list,“ ozvala sa napokon. „Ako to znášaš?“

„Prišla som o prácu, ktorú som mala rada, mami, a aj o dobré meno. Žiadna nemocnica ma už zrejme nepozve na pohovor, ba ani v továrni ma nechceli zamestnať. Súhlasila by som aj s podradnou prácou. Jasné, že to nemám ľahké.“ Potriasla vlhkými kučerami a okamžite oľutovala svoj príkry tón. „Neboj sa, prežijem to.“

Kým pred ne servírka kladla kávu a zákusky, Camille mlčala. Keď sa napokon vzdialila, Camille nenáhľivo ponalievala aromatickú kávu do malých šáločiek. Trochu si odpila, aby ju ochutnala, a potom sa naklonila ponad stôl. „Je mi ľúto, že si sa ocitla v takej ošemetnej situácii,“ začala jemne. „Možno teraz znovu zvážiš ponuku doktora Ashtona. Koniec koncov už nie si mladá žabka, Annabelle, a on ti môže zabezpečiť dôstojnú a oveľa lepšiu existenciu.“

Annabelle na ňu zmätene civela. „Mám dvadsaťtri, mami, a ešte nie som pripravená vzdať sa svojho vlastného života. Nemienim sa za niekoho vydať len preto, aby som sa zbavila problémov,“ vyhlásila rázne. „George je môj priateľ – veľmi dobrý priateľ –, ale nie som doňho zamilovaná a nebolo by správne prijať jeho ponuku, keď mu nemôžem dať ten druh lásky, aký sa vyžaduje od manželky.“

„Ech, láska s tým nemá veľa spoločného,“ netrpezlivo mávla Camille rukou. „Ak ho máš rada ako priateľa a máte spoločné záujmy, už to je pevný základ akéhokoľvek manželstva. Nemala by si byť taká prieberčivá, Annabelle. George Ashton je síce Ír, čo je dosť nešťastné, ale je to solídny, spoľahlivý mladý muž s úctyhodnou kariérou a vynikajúcimi perspektívami. Čo viac by si ešte chcela?“

Annabelle matkine slová nahnevali, ale rozhodla sa ne-dať to najavo. „Byť zaľúbená do muža, za ktorého sa vydám,“ odvetila pokojne. „Už hovoríš ako otec,“ dodala po chvíli mierne. „Prosím ťa, mami, dovoľ mi, aby som sama našla východisko z tejto situácie a nemusela robiť kompromisy. Manželstvo nie je riešenie, nikdy nebolo. Som zdravotná sestra – hoci momentálne bez práce – a zúfalo si potrebujem očistiť meno a pokračovať v tom, na čo som prišla na tento svet. To je všetko, čo ma v tejto chvíli zaujíma.“

Camille si zhlboka vzdychla. „Tušila som to a rada by som ti pomohla.“

„Domov sa nevrátim, mami, ak ide o to.“

„Nie, nie, o to vôbec nejde.“ Roztvorila drahú koženú kabelku a vybrala obálku. „Vezmi si to.“

Annabelle zalapala po dychu, keď si uvedomila, že obálka je napchatá bankovkami. „Mami! To si nemôžem vziať. Ak otec zistí, že si mi dala peniaze, bude zúriť – a obe vieme, čoho je schopný.“

Camille sa na ňu potuteľne usmiala, naložila Annabelle na tanierik zákusok s cukrovou polevou a sebe punčový rez à la Madeira. „Daj si, Annabelle.“

Annabelle si uvedomila, že matka jej o tých záhadných peniazoch nepovie nič, kým nezje zákusok, a hoci bola hladná a zákusok bol vynikajúci, od nervozity sotva cítila jeho chuť.

Camille súhlasne prikývla, vložila si kúsok punčového rezu do úst a pôžitkársky vzdychla. „Je takmer taký dobrý ako parížska torta,“ zamrmala. „Dáš si ešte jeden?“

Annabelle bola čoraz podráždenejšia a obálka v jej lone sa jej každou ubiehajúcou minútou zdala ťažšia a ťažšia. „Nie, mami,“ ozvala sa napokon. „Radšej mi prezrad, prečo si myslíš, že mi môžeš dať toľko peňazí bez obáv, že to otec zistí.“

Camille si vychutnávala ďalší kúsok rezu. „Edwin nevie, že ich mám,“ prehodila nonšalantne.

„Ty predsa nemáš vlastné peniaze,“ robila si starosti Annabelle. „A ja na sto percent viem, že otec má prehľad o každej penci, čo si utratila.“

Camille to vôbec nevyviedlo z rovnováhy a ďalej si pochutnávala na zákusku. Annabelle horúčkovo uvažovala, o čo tu vlastne ide a – čo je dôležitejšie – odkiaľ pochádzajú tie peniaze. Ešte nikdy nevidela matku takúto a naháňalo jej to strach.

„Pred časom som začala šetriť na domácnosti a odkladať si *sou sem, sou tam*,“ naznačila Camille nenútene.

Annabelle pokrútila hlavou. „Ušetriť takú sumu by ti trvalo celé roky, mami. Kde si ich naozaj vzala?“

Camille si zhlboka vzdychla. „Nuž, mám takú drobnú záľubu, občas mi vynesie extra kapitál,“ vyjadrila sa neurčito.

„Akú záľubu?“ nástojila Annabelle podráždene.

Camille pokrčila plecami a vzápätí sa šibalsky usmiala. „Sem-tam si zahrám karty – piket alebo bridž. Býva to celkom výnosné, keď hráš so ženami, ktorým ide skôr o klebety než o hru.“

„Neviedla som, že hráš karty o peniaze.“ Annabelle zížala na matku, ktorá sa tvárila, že je sama so sebou výsostne spokojná, a uvažovala, či pri hre nepodvádza, keď jej vynáša toľko peňazí. Bola to však nepekná myšlienka a nemienila ju vysloviť nahlas. „Očividne hráš veľmi dobre,“ poznamenala opatrne, „ale prečo si si výhry odkladala? Prečo si si niečo nekúpila?“

Camille sklonila hlavu a začala sa prehrabovať v kabelke. „Tvoj otec hazard neschvaľuje, takže som ich, samozrejme, nemohla minúť na nové šaty alebo apartný klobúčik – zaujímaloby ho, odkiaľ na to mám.“

Annabelle netrpezlivo sledovala, ako matka vyťahuje zlaté cigaretové puzdro a vyberá z neho ružovú cigaretu značky Sobranie.

„Istý čas som si myslela, že si tie peniaze nechám, keby

som konečne nabrala odvahu Edwina opustiť,“ priznala Camille, „ale tešilo ma sledovať, ako pribúdajú, a keď nebol doma, zvykla som ich rátať a snívať o tom, ako by som ich minulá, keby som na to mala príležitosť.“

Annabelle na ňu v úžase hľadela, pretože ešte nikdy nepočula matku takto hovoriť. Spamätala sa a posunula obálku po stole k nej. „Vezmi si ich späť, mami,“ nástojila. „Potrebuješ ich oveľa väčšmi ako ja. Môžeš odísť do Paríža k tete Aline, som si istá, že by si si našla aj nejakú prácu alebo...“

Zarazila sa, keď si uvedomila, aký to bol od nej smiešny nápad, aby Camille bývala u sestry v prepchatom parížskom byte, nehovoriac o nejakom zamestnaní.

Camille sústredene vsúvala cigaretu do dlhej slonovinovej špičky. Keď sa plamienok zlatého zapaľovača dotkol tabaku, vtiahla do seba dym a hneď ho netrpezlivo vyfúkla. „Tie peniaze sú pre teba,“ povedala rozhodne. „Zvykla som si tu a som už pristará, aby som sa prispôbovala svojej sestre v Paríži. Ty, Annabelle, si ešte mladá, a práve ty musíš začať u Aline nový život.“

„Ja nechcem ísť do Paríža,“ protestovala Annabelle. „Som Angličanka, chcem žiť tu.“

„Máš v sebe aj francúzsku krv, *ma chère*, a je načas, aby si spoznala aj iný svet okrem tohto.“ Opovrhlivým gestom obsiahla dážd, bistro a Londýn vo všeobecnosti.

„Ale ja tu mám prácu,“ nevzdávala sa Annabelle. „A som presvedčená, že keď už som dostala odporúčanie, aspoň jedna nemocnica ma pozve na pohovor.“

Camille sklopila pohľad na stôl a odklepla popol z cigarety do skleneného popolníka. „Niekedy je lepšie odísť a začať odznovu niekde inde,“ stíšila hlas.

„Nie som pripravená hodiť všetko za hlavu a ujsť do Paríža,“ vyhrkla Annabelle. „Chcem si očistiť meno a zamestnať sa ako sestrička tu v Londýne.“

Keď Camille zdvihla hlavu, v očiach mala smútok. „Vždy

si bola silná, Annabelle, hoci niekto by to nazval tvrdohlavosťou a neposlušnosťou. Obdivujem tvoju guráž, no v tomto prípade nie je namieste.“ Načiahla sa ponad stôl za Annabellinou rukou. „Nestrácaj čas bojom, ktorý nemôžeš vyhrať. Nie tu. Nie v Londýne.“

Annabelle zamrazilo v zlej predtuche. „Čo tým chceš povedať?“

Camille si zhlboka vzdychla, odložila cigaretu do popolníka a oboma dlaňami zovrela dcérine. „Kiežby si tentoraz jednoducho poslúchla moju radu a netrápila ma otázkami, Annabelle. Vezmi si tie peniaze, choď do Paríža a začni odznova. Tu nič nedosiahneš.“

„Ako si tým môžeš byť taká istá?“ hlesla Annabelle.

Camille jej pustila ruky. „*Zut alors*, už žiadne otázky. Skúšaj moju trpezlivosť, Annabelle.“

Annabelle si všimla, že matka sa vyhla jej pohľadu a ako sa jej zatriasla ruka, keď opäť siahla po cigarete. „Čo predomnou tajíš, mami?“

Camille s typicky francúzskym šarmom mykla plec om a našpúlila pery. „Prečo by som niečo tajila? Koniec koncov som iba žena v domácnosti a nič neviem.“

„Prestaň s tým, mami,“ oborila sa na ňu Annabelle po anglicky. „Prestaň sa vykrúcať a vysyp, o čo tu vlastne ide.“ Znovu potisla obálku k nej.

Camille zahasila cigaretu; všimla si, že ženy od susedných stolov na ne zvedavo pokukujú. Naklonila sa ponad stôl a tlme ne prehovorila rýchlou francúzštinou. „Odporúčanie ti dali len preto, lebo na tom trval Carolinin otec, no v žiadnej londýnskej nemocnici nezískaš miesto zdravotnej sestry. Mám podozrenie, že to zariadil tvoj otec.“

Annabelle sa oprela o stoličku a zízala na matku, v hlave mala zmätok. „Otec? Ako to? Nechápem.“

„Samozrejme, že nechápeš, prečo aj? Nemám síce dôkaz, že to bol on, ale presne to zodpovedá jeho metódam. Je veľmi

pomstychtivý a nikdy ti neodpustí, že si ho neposlúchla a šla do školy pre zdravotné sestry.“

„Ale to je už päť rokov,“ začudovala sa Annabelle. „Prečo by čakal tak dlho?“

Camille pokrčila plecami pod kožuchom. „Je trpezlivý. Bo-
lo mu jasné, že skôr či neskôr sa dopustiš nejakej chyby –
a len čo sa to stalo, nemilosrdne zasiahol.“

Annabelle vedela, že Edwin Blake je jeden z najobávanejších advokátov v Anglicku a vynikajúci žalobca – pánboh pomáha osobe na lavici obžalovaných. Dlhý zoznam obvinených, ktorí si momentálne vo väzniciach odpykávali trest, svedčil o jeho machiavelliiovských schopnostiach. Annabelle ani najmenej nepochybovala, že by ich pomstychtivo použil aj proti vlastnej dcére, ktorá mu odoprela poslušnosť.

„Ty si taký blázonko,“ vzdychla si Camille. „Prečo si sa len musela zaplietť do tých nepokojov na Cable Street? A potom si napriek výslovnému zákazu nemocnice ošetrila jedného z jarrowských demonštrantov. Nemyslela si na následky?“

Annabelle sa veľmi dobre pamätala na ten deň v Hyde Parku. Odohralo sa to len niekoľko dní po tom, ako sa s Georgom na Town Hille a Cable Street nechtiac priplietli do pouličných šarvátok medzi fašistami, unionistami a komunistami. Jazdecká polícia chránila nenávidené čierne košele, na dav nahuckala kone, ktoré podupali ženy a deti, vháňala ľudí do bočných uličiek.

Annabelle bola zvedavá na jarrowských demonštrantov, ktorí prišli do Londýna ukončiť dlhý, mierumilovný protestný pochod za svoje práva, a vybrala sa do Hyde Parku vypočuť si ich prejavy. Zbadala, ako jeden z demonštrantov spadol a poranil si hlavu. Keď zistila, že to nie je nič vážne, priniesla mu vodu a dala mu zopár drobných mincí, aby sa mohol autobusom odviezť na miesto ďalšieho zrazu.

„Neurobila som to náročky,“ protestovala Annabelle. „Iba

sme sa s Georgeom ocitli v nesprávnom čase na nesprávnom mieste. A pokiaľ ide o zákaz nemocnice pomáhať demonštrantom, odporuje to všetkému, čo uznávam ako zdravotníčka, a urobila som iba to, čo by v takej situácii urobil každý slušný človek. Ako som mohla tušiť, že ma niekto udá vedeniu nemocnice a že ma tak prísne potrestajú?“

Pozrela sa na matku a vyčítala jej z tváre, že Camille presne vie, kto informoval vedenie nemocnice, ale nie je ochotná – možno zo strachu – priznať to. „Za tým všetkým stojí otec, však?“

„Nemám žiaden dôkaz, naozaj nie,“ zdráhala sa Camille, „ale na svoj inštinkt sa môžem spoľahnúť. Dlhé roky sledujem, ako tvoj otec postupuje, keď sa chce pomstiť. Neviem, ako sa dozvedel, čo sa stalo v tom parku – možno prechádzal okolo a zbadal ňu. S istotou však viem, že má vplyvných priateľov na vysokých miestach a ich tajomstvá sú preňho zlatou baňou.“

Camille si zapálila ďalšiu cigaretu. „Aj zo mňa sa stala majsterka v zbieraní tajomstiev,“ sarkasticky sa uškrnula. „Náčúvam za dverami a na telefónnej prípojke. Mať informácie je užitočná vec. Odkedy som zaňho vydatá, veľa som sa toho naučila,“ dodala trpkosť.

Annabelle užasnuto civela na matku, o tejto jej tvári nemala ani tušenia. Táto Camille sa naučila, ako prežiť Edwinov drsný režim a zastrašovacie taktiky, a stala sa z nej silná, skúsená a prefíkaná žena – nijaká utiahnutá, bezmocná obeť, za akú ju pokladala Annabelle.

„Pravdaže, sama by som to nedokázala,“ pokračovala Camille. „Z mojej upratovačky Mabel Watkinsovej sa vykľula zdatná konšpirátorka. Vždy mi prezradí, kto Edwina navštívil a čo začuje, keď nie som doma. Vďaka nej mám perfektný prehľad o jeho každodenných plánoch.“

Odmlčala sa, aby si uchlipla z druhej šálky kávy. „Práve

ona ma pred pár týždňami informovala o nečakanej návšteve riaditeľa nemocnice u Edwina; hneď sme pochopili, prečo si ho asi pozval.“

Annabelle prišlo zle od žalúdka a káva jej zhorkla v ústach.

„Zdá sa, že ten človek potreboval pomoc pri získaní členstva v akomsi prestížnom klube, kde tvoj otec sedí vo výbore. Podľa mňa sprvu ani neuvažoval, že by Edwina o to požiadal, ale tvoj otec mu ponúkol, že podporí jeho vstup do klubu, ak on zariadi, aby si prišla o miesto v nemocnici.“

„Určite ho takáto žiadosť šokovala, či nie? A okrem toho iba jeho slovo by nestačilo. Všetko predsa musí schváliť celé predstavenstvo nemocnice!“

Camille zahasila cigaretu. „Nuž, smola je, že predseda predstavenstva má synovca, ktorý sa správa ako odtrhnutý z reťaze. Pred niekoľkými mesiacmi ho za čosi zatkli, no Edwin napriek rukolapným dôkazom našiel medzierku v zákrone a zbavil ho obvinenia.“ Pokrčila plecami. „Niečo za niečo. Predseda sa vyhol rodinnému škandálu a riaditeľ získal členstvo v klube. Nahrála si im do karát, keď si pomohla tomu jarrowskému demonštrantovi.“

„A čo iné nemocnice? Otec určite nemá taký veľký vplyv, aby ich všetky mohol zmanipulovať!“

„Slovíčko sem, slovíčko tam, aká si nespoľahlivá; náznaky, že za tvojím prepustením môže byť čosi viac; šuškané klebety v uzavretej spoločnosti. To všetko máva fatálne následky, Annabelle.“ Camille si zhlboka vzdychla.

Príliš veľa svedčilo proti Edwinovi, aby sa to dalo ignorovať. Annabelle zatvorila oči a ukryla si tvár do dlaní. Edwin Blake sa navonok prezentoval ako inteligentný, úspešný a úctyhodný človek, no pod touto maskou sa skrýval tyran, ktorý rád šikanoval a páčilo by sa mu, keby sa jeho manželka a dcéra pred ním krčili od strachu a podrobovali sa jeho vôli. Už dávnejšie dokázal, že vie zájsť poriadne ďaleko, a to vtedy, keď vyhodil Annabelle z domu, lebo sa odmietla vydať za

muža, ktorého jej vybral on sám, a vďaka malému dedičstvu po prateť začala študovať na zdravotníckej škole. Nikdy nepochopila, prečo je proti tomu, aby sa stala zdravotnou sestrou – a on to nikdy ani nevysvetlil –, a tak usúdila, že je celkom jedno, aké povolanie by si vybrala, on by to neschválil jednoducho preto, lebo ju chcel ovládať.

„Je mi ľúto, Annabelle, nechcela som ti prezradiť túto podlosť voči tebe. Ale keď už vieš, čo proti tebe stojí, mala by si mať rozum, vziať si tie peniaze a odísť od neho čo možno najďalej.“ Camille posunula obálku po stole naspäť. „Je tam aj cestovný lístok na vlak do Paríža. Z Londýna odchádza o deviatej večer.“

Annabelle to ohúrilo. „Dnes večer?“

„O deviatej.“

„Ale ja...“

„Annabelle,“ naliehavo šepľala Camille, „aspoň raz v živote poslušni moju radu a buď rozumná. Otec ti zničil kariéru a chce ňu prinútiť k poslušnosti. Vie, ako žiješ a v akej si situácii, a keďže ho dobre poznám, vôbec by ma neprekvapilo, keby vymyslel niečo také, aby ti nezostala iná možnosť, len sa vrátiť domov.“

„Nikdy sa nevrátim,“ vyhrkla Annabelle.

„Tak choď k Aline. Tam budeš v bezpečí a vďaka svojej plynulej francúzštine sa čoskoro uplatníš ako sestrička.“ Camille siahla do kabelky a vytiahla z nej Annabellin pas a ďalšiu obálku. „Podarilo sa mi dostať k tvojmu pasu, bol pod zámkou v otcovom pracovnom stole – no vysvitlo, že Mabel je odborníčka na odomykanie zámok,“ uškrnula sa Camille. „Tu máš list pre Aline, v ktorom jej objasňujem situáciu. Na obálku som ti napísala jej adresu pre prípad, že si ju zabudla.“

Camille podala dcére list a pas. „Paríž si zamiluješ, Annabelle. Je to nádherné mesto mladých. Skoro ti závidím.“

„Tak poď so mnou, mami. Obe môžeme začať znova a...“

„Non, *ma chère*,“ prerušila ju Camille. „Pre mňa je už pri-

neskoro, ale ty si mladá a krásna a máš pred sebou celý život.“ Nežne ju potľapkala po líci. „Choď do Paríža a ži, ako si vždy chcela, aby som na teba mohla byť hrdá.“

Annabelle si oprela líce o jej mäkkú, jemnú dlaň a premáhala slzy. „Lúbim ťa, mami,“ zašepkala.

„Aj ja ťa lúbim,“ ticho odvetila Camille. Keď okamih dojatia pominul, opäť nasadila vecný tón. „Mali by sme už ísť. Popoludní máme doma bridžový večierok a ty sa musíš zbaliť na cestu.“ Zakývala na servírku, aby jej priniesla účet, a kým si obliekala kožuch a naťahovala rukavičky, požiadala ju, nech jej zavolá taxík.

Aj Annabelle si prehodila plášť, ešte vždy šokovaná z toho, čo sa dozvedela. Predstava, že len o pár hodín bude na ceste do Paríža, jej jednoducho vyrážala dych, no uvedomovala si, že matka jej radí dobre a mala by ju poslúchnuť. Edwin už dokázal, aký vie byť pomstychtivý a krutý, a bolo jasné, že sa nezastaví, kým ju celkom nezlomí a neprinúti vrátiť sa pod jeho strechu – no na to nikdy nepristúpi.

Keď dorazil taxík, vyšli spolu von a zistili, že už prestalo pršať. Keď ju Camille objala, Annabelle zacítila známy francúzsky parfum a na chvíľku sa vrátila do detstva. „Uvidím ťa ešte, mami?“

„Možno,“ zamumlala Camille. „Zatiaľ si budeme vymieňať listy, mnoho listov. Posielaj ich Carolininej matke, *ma chère*. Postará sa, aby som ich dostala.“

Annabelle cez slzy sotva videla, ako matka nastúpila do taxíka a vodič za ňou zabuchol dvere. „Zbohom, mami,“ hlesla.

„Nie zbohom, moja drahá, *au revoir*,“ donieslo sa k nej cez otvorené okienko.

Taxík vyrazil od chodníka a Annabelle potláčala slzy, kým auto nezmizlo za rohom. Keď v diaľke utíchol aj jeho motor, nasadla na bicykel a pomaly sa viezla späť do penziónu. V duchu horúčkovo uvažovala, čo všetko musí zvládnuť, než sadne na večerný vlak.

O niečo neskôr sa aj doktor George Ashton vybral do Annabellinho penziónu, pretože ráno sa dozvedel, že Angus Fraser sa konečne rozhodol odstúpiť mu svoju ordináciu všeobecného lekára v Dartforde, a tak dychtil podeliť sa s priateľkou o svoje šťastie. Keď sa v penzióne dozvedel, že Annabelle z ničoho nič náhle odcestovala, radosť a vzrušenie ho okamžite opustili. Zlostil sa sám na seba, že to odkladal tak dlho.

Kráčal po ulici, nahnevany na seba aj na Annabelle. Na čo sa to, dopekla, hrá, takto utiecť bez jediného slova vysvetlenia? A prečo ju vlastne posledné týždne ignoroval, keď vedel o jej ťažkej situácii? Samozrejme, len preto, lebo zo seba spravil blázna, keď ju požiadal o ruku v tom najnevhodnejšom čase a jeho hrdosť utrpela úder. Jednoducho nevedel stráviť také strašné poníženie. To ho však nijako neospravedlňovalo, že sa o ňu nezaujímal, keď ho najviac potrebovala.

Vytrhol sa zo zamyslenia, lebo zbadal okoloidúci taxík; mávnutím ho zastavil. „Stanica Victoria,“ prikázal úsečne. „A dostanete šiling navyše, ak tam budeme do piatich minút.“

Zatiaľ čo sa taxikár prepletal prepchatými ulicami, George si z čela odhodil večne padajúcu šticu tmavých vlasov a pokúšal sa upokojiť. Annabelle opustila penzión s dvoma kuframi a podľa všetkého smerovala na stanicu Victoria – čo znamená, že sa nevracia do rodného domu vo Fulhame. Niečo sa muselo stať, keď odišla tak narýchlo; veľmi sa obával, že stratila rozum a rozhodla sa nasledovať Caroline do Španielska.

To by bol teda vrchol, po všetkých tých pochabých nápadoch, pomyslel si nazlostene. Občianska vojna nie je miesto pre mladú ženu ako Annabelle – v podstate pre žiadnu mladú ženu – a mohol sa iba modliť, že príde včas, aby jej v tom zabránil.

Len čo taxík so škripajúcimi brzdami zastavil pred stanicou, George v letku hodil peniaze vodičovi a už sa náhlil do staničnej haly. Nervózne sa zahľadel na tabuľu s vyznačený-